

Ang Pahayag ni Jesu-Cristo - Bilang Labing-apat

Ang Ikapitong Tatak

Jeff Pippenger

2023-11-11

Ang digmaan ng mga anghel sa panahon ng pagsubok, na nagsimula kay Lucifer sa ikatlong langit na inilalarawan sa Apocalipsis kabanata labindalawa, ay nagsisilbing huwaran ng digmaan ng mga tao at mga anghel sa panahon ng pagsubok, na magwawakas sa unang langit. Nang si Satanas at ang kanyang mga anghel ay itinapon mula sa ikatlong langit, nagbukas si Satanas ng bagong larangan ng labanan sa halaman ng Eden. Gaya ng sa digmaan sa ikatlong langit kay Lucifer, itinalaga rin ng Diyos ang isang panahon ng pagsubok para sa sangkatauhan. Ang digmaan sa unang langit na magsisimula nang buong tindi sa nalalapit na batas sa Linggo ay kumakatawan sa katapusan ng panahon ng pagsubok para sa sangkatauhan.

Sa mga kabanatang labindalawa at labintatlo ng Pahayag, inilarawan ang dragon, ang halimaw, at ang bulaan na propeta. Karaniwan, ang tatlong kapangyarihang iyon ay nauunawaang pangunahing kumakatawan sa nakalipas na kasaysayan ng tatlong kapangyarihang iyon, ngunit iniutos kay Juan na isulat ang "mga bagay na mangyayari," at ang buong Aklat ng Pahayag ay nagsasalita tungkol sa "mga huling araw," kaya't ginagamit natin ang biblikal na prinsipyo na ang wakas ay inilalarawan ng pasimula, at inilalapat natin ang mga sagisag ng Pahayag bilang kasalukuyang, hindi nakaraang, katotohanan.

Si Satanas ay natukoy, kapwa sa digmaang sinimulan niya sa ikatlong langit at sa unang labanan na dinala niya sa sangkatauhan sa Hardin ng Eden, bilang gumagamit ng "hipnotismo" upang iparating ang kaniyang tiwaling mga pahayag, nang sa gayon ay maisakatuparan ang kaniyang pakikidigma.

Tinukso ni Satanas ang unang Adan sa Eden, at nakipagtalakayan si Adan sa kaaway, kaya't nabigyan niya ang kaaway ng kalamangan. Ginamit ni Satanas ang kaniyang kapangyarihan ng hipnotismo kina Adan at Eba, at ang kapangyarihang ito ay pinagsikapan niyang gamitin kay Cristo. Ngunit nang sipiin ang salita ng Kasulatan, nalaman ni Satanas na wala siyang pagkakataon na magtagumpay.

Ang mga lalaki at mga babae ay hindi dapat mag-aral ng agham kung paano bihagin ang isipan ng mga nakikisalamuha sa kanila. Ito ang agham na itinuturo ni Satanas. Dapat nating labanan ang lahat ng tulad nito. Hindi tayo dapat makisangkot sa mesmerismo at hipnotismo—ang agham ng yaong nawalan ng kaniyang unang kalagayan at itinapon mula sa mga hukuman ng langit. Mind, Character and Personality, 713.

Ang "agham na itinuturo ni Satanas" ay ginawang ganap ng mga globalistang mangangalakal, at isinasakatuparan sa pamamagitan ng "superhighway ng impormasyon" sa "mga huling araw." Si Satanas ang ama ng kasinungalingan, at ang mga higanteng midya ay hindi lamang

nagpapalaganap ng mga kabulaanan, kundi sinasala rin nila ang katotohanan, sinusubaybayan ang mga itinuturing nilang heretiko, at gumagamit ng pinaka-sopistikadong anyo ng hipnotismo na kailanman isinagawa sa kasaysayan ng daigdig. Ang digmaang nagsimula sa ikatlong langit ay nagbibigay-diin sa katangiang ito ng pakikidigma ni Satanas, upang ang mga tapat na nabubuhay kapag nagsimula ang digmaan sa unang langit ay maipagpaunahan sa pamamagitan ng paunang pagkabatid. Kapag nauunawaan natin na ang sentro ng kontrol ng World Wide Web at ng “superhighway ng impormasyon” ay pinangangasiwaan at kontrolado sa Estados Unidos, nagkakaroon tayo ng pananaw sa kahulugan ng pahayag na ang Estados Unidos ay nagpapamanaog ng apoy mula sa langit at dinadaya ang buong sanlibutan. Ang “apoy” sa Aklat ng Pahayag ay kumakatawan sa isang mensahe.

Ang simbolismo ng Pahayag kabanata labintatlo, talatang labintatlo, ay hinango mula sa labanan sa Bundok Karmel, kung saan ang mga propeta ni Baal at ang mga propeta ng mga lund ay hindi nagawang pababain ang apoy mula sa langit upang patunayan na sina Baal at Ashtaroth ay tunay na mga diyos. Si Baal, bilang diyos na lalaki, at si Ashtaroth, bilang diyosa na babae, ay kumakatawan sa larawan ng hayop, ang di-banal na pagsasanib ng simbahan at estado. Sila ang mga propeta ni Jezebel, na nasa isang di-banal na ugnayan kay Ahab. Ang dalawang saksi-propeta na iyon ng larawan ng hayop sa salaysay ng Bundok Karmel ay tumutukoy sa gampanin ng Estados Unidos sa unang pagbuo ng isang larawan ng sistemang kapapahan sa Estados Unidos, at pagkaraan ay sa sanlibutan. Ang apoy sa Karmel ang dapat maging katibayan kung sino talaga ang tunay na Diyos. Ito ay kumakatawan sa isang pagbubunyag mula sa langit na nagpapakilala sa tunay na Diyos, at umiiral ang gayunding usapin kapag pinabababa ng Estados Unidos ang apoy mula sa langit.

Sa aklat ni Isaias, ang Diyos na nagpapahayag ng wakas mula sa pasimula ay tumatalakay sa mismong tagpo sa Bundok Karmel noong unang panahon, at gayundin sa propetikong tagpo na kinakatawan kapag ang Estados Unidos ay nagpapapanaog ng apoy mula sa langit.

Iharap ninyo ang inyong usapin, wika ng Panginoon; ilahad ninyo ang inyong matitibay na katuwiran, wika ng Hari ng Jacob. Ilabas nila ang mga iyon, at ipakita sa amin kung ano ang mangyayari; ipakita nila ang mga dating bagay, kung ano ang mga iyon, upang aming pagbulay-bulayan ang mga iyon at malaman ang kanilang kahihinatnan; o ipahayag sa amin ang mga bagay na darating. Ipakita ninyo ang mga bagay na darating pagkatapos nito, upang malaman namin na kayo ay mga diyos: oo, gumawa kayo ng mabuti, o gumawa ng masama, upang kami ay masindak at aming masaksihan ito nang magkakasama. Narito, kayo ay wala, at ang inyong gawa ay walang kabuluhan: kasuklam-suklam ang sinumang pumili sa inyo. Ako’y nagbangon ng isa mula sa hilaga, at siya’y darating; mula sa sikatan ng araw ay tatawag siya sa aking pangalan; at siya’y aapak sa mga prinsipe na gaya ng pag-apak sa argamasa, at gaya ng magpapalayok na yuyurakan ang putik. Sino ang naghayag mula pa sa pasimula, upang malaman namin? at noon pa man, upang masabi namin, Matuwid siya? Oo, walang nagpapakita; oo, walang nagpapahayag; oo, walang nakikinig sa inyong mga salita. Ang una ay magsasabi sa Sion, Narito, narito sila: at magbibigay ako sa Jerusalem ng tagapaghatid ng mabuting balita. Isaias 41:21-27.

Sa digmaan ng unang langit na magsisimula sa nalalapit na batas sa Linggo, ang Estados Unidos, at gayundin si Satanas mismo, ay pahihintulutang “iharap” ang kanilang “usapin,” at magpapababa sila ng apoy mula sa langit sa pagtatangkang patunayan na ang diyos ni Jezebel ang tunay na Diyos. Pipilitin ang sanlibutan na tanggapin ang tatak ng araw ng pagsamba ng diyos na iyon. Ang apoy na ibinababa mula sa langit, sa pamamagitan ng “superhighway ng impormasyon,” patungo sa buong sangkatauhan ay isang gawang “kawalang-kabuluhan,” at ang sinumang pumili sa mensaheng ipinapahatid sa pamamagitan ng gayong midyum ay isang “kasuklam-suklam.”

Sa digmaang iyon, ang isang daan at apatnapu’t apat na libo, at pagkaraan noon ang malaking karamihan, ay magiging mga saksi ng Diyos sa pagtatalo hinggil sa kung sino ang tunay na Diyos. Ang mga mensaheng ipinapahayag mula sa magkabilang panig ng digmaan ay isinasagisag bilang "apoy." Ang lahat ng mga bansa ay titipunin upang matukoy kung sino ang tunay na Diyos, at magkakaroon ng dalawang uri ng mga saksi upang maitatag ang "katotohanan."

Tipunin ang lahat ng mga bansa, at magkatipon ang mga bayan: sino sa kanila ang makapagpahayag nito at makapagpakita sa atin ng mga dating bagay? Iharap nila ang kanilang mga saksi, upang sila’y mapatunayan; o makinig sila, at sabihin, Ito’y katotohanan. Kayo ang aking mga saksi, wika ng Panginoon, at ang lingkod kong aking pinili: upang makilala ninyo at sampalatayanan ako, at maunawaan ninyo na ako nga; walang Diyos na nalalang bago ako, ni magkakaroon man pagkatapos ko. Ako, oo ako, ang Panginoon; at bukod sa akin ay walang tagapagligtas. Ako ang nagpahayag, at nagligtas, at nagpakilala, nang walang dayuhang diyos sa gitna ninyo; kaya’t kayo ang aking mga saksi, wika ng Panginoon, na ako ang Diyos. Isaias 43:9-12.

Ang pangwakas na pagpapakita ng Bundok Karmelo ay may mga saksi para kay Satanas at mga saksi para sa Diyos. Ang pagpapakitang ito ay upang patunayan kung sino ang tunay na Diyos, ngunit tungkol saan dapat magpatotoo ang mga tapat na saksi ng Diyos?

Ganito ang sabi ng Panginoon, ang Hari ng Israel, at ng kaniyang Manunubos, ang Panginoon ng mga hukbo: Ako ang una, at ako ang huli; at bukod sa akin ay walang Diyos. At sino ang gaya ko na tatawag, at magpapahayag nito, at ilalagay ito sa kaayusan para sa akin, mula nang itinalaga ko ang sinaunang bayan? At ang mga bagay na darating, at mangyayari pa, ipahayag nila sa kanila. Huwag kayong matakot, ni mangamba: hindi ba mula noon pa’y sinabi ko sa inyo at ipinahayag ito? Kayo nga ang aking mga saksi. Mayroon bang Diyos bukod sa akin? Oo, wala ngang Diyos; wala akong nalalamang iba. Ang mga gumagawa ng larawang inukit ay pawang walang kabuluhan; at ang kanilang mga kaaya-ayang bagay ay hindi pakikinabangan; at sila ang kanilang sariling mga saksi; hindi sila nakakakita, ni nakaaalam; upang sila’y mapahiya. Isaias 44:6-9.

Ang mga tapat sa pangwakas na pagtutuos sa Bundok Karmelo ay nararapat na magpatotoo sa katotohanang ang Diyos ang una at ang huli. Siya ang Diyos na "nagtalaga ng sinaunang bayan," upang ipakilala ang "mga bagay na darating." Ang mga saksi ng Diyos ay nararapat na iharap ang Pahayag ni Jesucristo na inalisan ng selyo kaagad bago ang pangwakas na labanan sa Bundok Karmelo.

Ang mensaheng Bundok Carmelo ni Satanas ay kinakatawan ng apoy na bumababa mula sa langit.

At gumagawa siya ng mga dakilang kababalaghan, anupat pinapanaog niya ang apoy mula sa langit sa lupa sa paningin ng mga tao, Pahayag 13:13.

Ang talata ay naglalarawan ng mga kababalaghang isinasagawa ng Estados Unidos sa pamamagitan ng makabagong agham ng hipnotismo, na ipinahahatid sa sangkatauhan sa “the information super highway.” Ngunit ang talata ay tumutukoy din sa pagpapakita ni Satanas mismo kapag siya’y nagpapanggap na si Cristo.

Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay paliliwanagin ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan ang hinulaang magaganap dito. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; naipaabot ang mensahe ng unang anghel sa bawat istasyong misyonero sa buong daigdig, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang siglang panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-labing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.

Ang gawaing ito ay magiging katulad ng sa Araw ng Pentecostes. Kung paanong ibinigay ang ‘maagang ulan,’ sa pagbuhos ng Espiritu Santo sa pasimula ng ebanghelyo, upang pasibulin ang mahalagang binhi, gayon din ibibigay ang ‘huling ulan’ sa kaniyang wakas upang pahinugin ang ani. “Kung magkagayo’y makikilala natin, kung magpatuloy tayong magsikap na makilala ang Panginoon; ang Kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga; at Siya’y paririto sa atin na gaya ng ulan, na gaya ng huling ulan at ng maagang ulan sa lupa.” Oseas 6:3. “Kaya’t magsaya kayo, mga anak ng Sion, at magalak sa Panginoon ninyong Diyos; sapagkat ibinigay Niya sa inyo ang maagang ulan sa kaukulang sukat, at pauulanan Niya kayo ng ulan, ang maagang ulan at ang huling ulan.” Joel 2:23. “Sa mga huling araw, sabi ng Diyos, ibubuhos Ko ang Aking Espiritu sa lahat ng laman.” “At mangyayari na ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas.” Gawa 2:17, 21.

Ang dakilang gawain ng Ebanghelyo ay hindi magwawakas na may mas kaunting pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos kaysa sa pagpapakitang nagbigay-tanda sa pasimula nito. Ang mga propesiyang natupad sa pagbubuhos ng unang ulan sa pasimula ng Ebanghelyo ay muling matutupad sa huling ulan sa pagwawakas nito. Narito ang ‘mga panahon ng kaginhawahan’ na inaasahan ni Apostol Pedro nang kaniyang sinabi: ‘Kaya magsisi kayo, at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng kaginhawahan mula sa harapan ng Panginoon; at susugin Niya si Jesus.’ Gawa 3:19, 20.

"Ang mga lingkod ng Diyos, na ang kanilang mga mukha ay nagniningning at kumikislap sa banal na pagtatalaga, ay magmamadaling paroo't parito upang ipahayag ang mensahe mula sa langit. Sa pamamagitan ng libu-libong tinig, sa buong lupa, ibibigay ang babala. Isasagawa ang mga himala; pagagalangin ang mga may sakit; at ang mga tanda at mga kababalaghan ay susunod sa mga sumasampalataya. Gumagawa rin si Satanas, sa pamamagitan ng mga kabulaanang kababalaghan, anupa't nagpapababa pa ng apoy mula sa langit sa paningin ng mga tao. Apocalipsis 13:13. Sa gayon, ang mga nananahan sa lupa ay dadalhin upang manindigan."

The Great Controversy, 611, 612.

Kapag narating natin ang panahong si Satanas ay magpapababa ng apoy mula sa langit, “ang mga naninirahan sa lupa ay ihaharap upang manindigan.” Sa panahong iyon, ang saksi ng Diyos “ay magmamadaling maglakbay sa iba’t ibang dako upang ipahayag ang mensahe mula sa langit. Sa libu-libong tinig, sa buong lupa, ibibigay ang babala.” Ang gawaing isasakatuparan ng mga saksi ng Diyos “ay magiging katulad ng sa Araw ng Pentekostes,” kapag ang “anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay pagliliwanagin ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian.” Sa Pentekostes, ang apoy ang naging sagisag ng pagbubuhos ng Espiritu Santo, at ang apoy din ang sagisag ng pagbubuhos ng di-banal na espiritu ni Satanas.

Matapos ilarawan ni Juan ang sandaang apatnapu’t apat na libo at ang malaking karamihan sa ikapitong kabanata ng Pahayag, tinukoy niya ang pagbubukas ng ikapito at huling tatak. Ang huli, o ikapitong tatak, ay kumakatawan sa pagbubukas mula sa pagkakataak ng Pahayag ni Jesu-Cristo, at ito ang tanging hula sa Aklat ng Pahayag na nakatakang maalisan ng tatak bago magsara ang probasyon. Ang ikapitong tatak, ang pitong kulog, at ang Pahayag ni Jesu-Cristo ay pawang mga sagisag ng iisang katotohanan, na ibinubunyag mismo bago magsara ang probasyon. Ang Pahayag ni Jesu-Cristo ay nagbibigay-diin sa katangian at kapangyarihang lumalang ni Cristo bilang ang Alfa at Omega. Ang pitong kulog ay tumutukoy sa bahaging yaon ng kasaysayan kung saan tinatakan ang sandaang apatnapu’t apat na libo, at ang ikapitong tatak ay tumutukoy naman sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa kasaysayan kung kailan muling binuhay ang dalawang saksi at tinanggap nila ang kapangyarihang lumalang ng “katotohanan” ng Diyos, na ipinadadala mula sa Ama, sa Anak, kay Gabriel, sa propeta, hanggang sa mga pumipiling magbasa, makinig, at ingatan ang kapangyarihang nakapaloob doon.

At nang buksan niya ang ikapitong tatak, nagkaroon ng katahimikan sa langit nang may kalahating oras. At nakita ko ang pitong anghel na nakatayo sa harapan ng Diyos; at sa kanila ay ibinigay ang pitong trumpeta. At dumating ang isa pang anghel at tumayo sa dambana, na may dalang isang gintong suuban; at binigyan siya ng maraming kamangyan, upang ihandog niya iyon na kasama ng mga panalangin ng lahat ng mga banal sa ibabaw ng gintong dambana na nasa harap ng luklukan. At ang usok ng kamangyan, na kasama ng mga panalangin ng mga banal, ay pumailanlang sa harap ng Diyos mula sa kamay ng anghel. At kinuha ng anghel ang suuban, at pinuno iyon ng apoy mula sa dambana, at inihagis iyon sa lupa: at nagkaroon ng mga tinig, at mga kulog, at mga kidlat, at isang lindol. Apocalipsis 8:1–5.

Sa mga talatang iyon, ang “pitong anghel” ay “nakatayo sa harap ng Diyos” na may “pitong trumpeta.” Ang pitong anghel na may trumpeta ay karaniwang nauunawaang wasto na kumakatawan sa mga paghatol ng Diyos laban sa Roma dahil sa pagpapatupad ng pagsamba tuwing Linggo. Ang paganong Roma, sa ilalim ni Constantino, ay ipinasa ang kauna-unahang batas sa Linggo noong taong 321, at pagsapit ng taong 330, ang kaniyang imperyo ay nahati sa silangan at kanluran. Mula noon, nagsimulang tumunog ang unang apat na trumpeta, at kumakatawan ang mga ito sa mga puwersang pangkasaysayan na inilunsad laban sa kaniyang imperyo, na pagsapit ng taong 476 ay iniwan ang lungsod ng Roma sa kalagayang hindi na muling nagkaroon ng isang Romanong namumuno sa lungsod, na siyang sagisag ng lakas at luwalhati ng

Roma. Nang ipinasa ng kapapahan ang batas sa Linggo sa Konseho ng Orleans noong taong 538, ibinangon si Mohammed upang magdala ng paghatol laban sa simbahang Romano, gaya ng kinakatawan ng ikalima at ikaanim na trumpeta, na sila ring una at ikalawang kapighatian, at kumakatawan sa Islam. Gaano man kawasto ang tradisyonal na pagkaunawa sa mga trumpeta na iyon, tinukoy sila sa sipi kung saan sila iniharap sa Apocalipsis siyam bilang “mga salot.”

At ang nalabi sa mga tao na hindi pinatay ng mga salot na ito ay gayunma’y hindi nagsisi sa mga gawa ng kanilang mga kamay, upang huwag nilang sambahin ang mga demonyo, at ang mga diyos-diyosan na ginto, at pilak, at tanso, at bato, at kahoy; na hindi makakita, ni makarinig, ni makalakad. At hindi rin sila nagsisi sa kanilang mga pagpatay, ni sa kanilang mga panggagaway, ni sa kanilang pakikiapid, ni sa kanilang mga pagnanakaw. Apocalipsis 9:20, 21.

Ang ganap at pangwakas na katuparan ng pitong trumpeta ay ang pitong huling salot sa Aklat ng Pahayag, kabanata labing-anim. Kahit isang payak na pagsusuri sa mga katangiang propetiko ng pitong trumpeta sa Aklat ng Pahayag, kabanata siyam, ay nagpapakita na taglay ng pitong trumpeta ang mga katangiang kaparis ng pitong huling salot. Ang pagbubukas ng ikapitong selyo ay nagaganap sa kasaysayan kung kailan ang probasyon ay malapit nang magsara at ang galit ng Diyos, na kinakatawan ng pitong huling salot, ay malapit nang ibuhos.

Nang si Kristo, bilang ang Leon ng lipi ni Juda, "binuksan ang ikapitong tatak" ay dumating ang isang anghel at tumayo sa dambana, na may dalang gintong insensaryo; at ibinigay sa kanya ang maraming kamangyan, upang ialay niya iyon kasama ng mga panalangin ng lahat ng mga banal sa ibabaw ng gintong dambanang nasa harap ng trono. At ang usok ng kamangyan, na kasama ng mga panalangin ng mga banal, ay umakyat sa harap ng Diyos mula sa kamay ng anghel." Ang pagbubuhos ng Espiritu Santo sa Pentekostes ay inunahan ng nagkakaisang panalangin ng mga mananampalatayang nagkatipon sa Jerusalem.

Ang muling pagsigla ng tunay na kabanalan sa gitna natin ang pinakadakila at pinakaagarang sa lahat ng ating mga pangangailangan. Ang pagsikap na makamtan ito ang dapat maging pangunahing gawain natin. Dapat magkaroon ng masigasig na pagsisikap upang makamtan ang pagpapala ng Panginoon, hindi dahil ayaw ng Diyos na ipagkaloob sa atin ang Kanyang pagpapala, kundi dahil tayo ay hindi pa nahahanda upang tanggapin ito. Ang ating Amang nasa langit ay higit na handang ibigay ang Kanyang Espiritu Santo sa mga humihingi sa Kanya kaysa sa mga magulang sa lupa na magbigay ng mabubuting kaloob sa kanilang mga anak. Ngunit tungkulin natin, sa pamamagitan ng pagkukumpisal, pagpapakumbaba, pagsisisi, at taimtim na panalangin, na tuparin ang mga kundisyong kung saan ipinangako ng Diyos na ipagkaloob Niya sa atin ang Kanyang pagpapala. Ang muling pagsigla ay dapat lamang asahan bilang tugon sa panalangin. Selected Messages, aklat 1, 121.

Ang pagbubukas ng ikapitong tatak ay tumutukoy sa pagtatatakan sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang pagtatatakan ay pinasimulan sa pamamagitan ng panalangin, ngunit hindi lamang sa pamamagitan ng mismong akto ng panalangin, kundi sa pamamagitan ng isang tiyak na panalangin. Ang naturang tiyak na panalangin ay tinutukoy sa Aklat ni Daniel, na, siyempre, siya rin ang Aklat ng Pahayag.

Si Juan sa Pahayag at si Daniel sa kaniyang aklat ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo sa "huling mga araw." Sa "huling mga araw" ang mga magiging saksi ng Diyos sa panahon ng labanan sa unang langit ay magpapatotoo hinggil sa hulagang inaalisan ng tatak bago magsara ang probasyon. Ito ay inilalarawan bilang ikapitong tatak sa mga talatang ating isinasalang-alang ngayon. Ang mga panalanging dumarating sa anghel na may "gintong suuban" ay kinakatawan ng panalangin ni Daniel sa ika-siyam na kabanata ng kaniyang aklat. Ang panalanging iyon ay isang tiyak na panalangin, na inilatag ni Moises kaugnay ng propesiya ng "pitong ulit." Ang panalanging iyon ay dalawang-bahagi, at itinatakda ni Daniel ang konteksto ng kaniyang dalawang-bahaging panalangin sa mga termino ng "ang sumpa" at "ang panunumpa" ni Moises. Ang mga aklat ni Daniel at ng Pahayag ay iisang aklat, at ang gayunding mga linya ng propesiya na nasa aklat ni Daniel ay kinukuha at ipinagpapatuloy sa aklat ng Pahayag.

Ang panalanging nagbubunsod ng pagbubuhos ng banal na apoy sa pagkilos ng makapangyarihang anghel sa Apocalipsis labing-walo ay ang panalangin ni Daniel ng "pitong panahon." Yaon ang panalanging nagpababa sa anghel na si Gabriel mula sa langit upang ipaliwanag kay Daniel ang mga propesiya. Sa pagtatapos ng kaniyang panalangin, na sumasaklaw sa unang dalawampung talata ng Daniel kabanata siyam, bumaba si Gabriel sa oras ng paghahandog sa hapon. Ang mga panalanging umaakyat na tinatanggap ng anghel na may gintong kamangyanan ay mga panalanging umaakyat habang lumulubog ang araw, sa kinahapunan ng "mga huling araw."

At samantalang ako'y nagsasalita, at nananalangin, at inaamin ang aking kasalanan at ang kasalanan ng aking bayang Israel, at inihaharap ang aking pagsusumamo sa harap ng Panginoon kong Diyos alang-alang sa banal na bundok ng aking Diyos; Oo, samantalang ako'y nagsasalita sa panalangin, maging ang lalaking si Gabriel, na nakita ko sa pangitain sa pasimula, na lumipad nang mabilis, ay humipo sa akin sa oras ng hain sa hapon. Daniel 9:20, 21.

Ang panalangin ni Daniel ay isang pagtatapat hindi lamang ng kaniyang mga kasalanan, kundi pati ng mga kasalanan ng bayan ng Diyos. Ang kaniyang panalangin ang huwaran ng panalangin ng pagsisisi na nauugnay sa "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim.

At ang mga nalabi sa inyo ay mauubos dahil sa kanilang kasamaan sa mga lupain ng inyong mga kaaway; at pati dahil sa mga kasamaan ng kanilang mga ama ay mauubos sila kasama nila. Kung ipagtatapat nila ang kanilang kasamaan, at ang kasamaan ng kanilang mga ama, pati ang kanilang pagsalangsang na isinagawa nila laban sa akin, at na sila man ay lumakad na salungat sa akin; at na ako man ay lumakad na salungat sa kanila, at dinala ko sila sa lupain ng kanilang mga kaaway; kung magkagayo'y ang kanilang mga pusong di-tuli ay magpakumbaba, at kanilang tanggapin ang kaparusahan ng kanilang kasamaan: kung magkagayo'y aalalahanin ko ang aking tipan kay Jacob, at gayon din ang aking tipan kay Isaac, at ang aking tipan kay Abraham ay aalalahanin ko; at aalalahanin ko ang lupain. Levitico 26:39-42.

Pagkaraang ilahad ni Moises ang kaparusahang kaugnay sa "pitong ulit," na tinatawag niyang "alitan ng" "tipan" ng Diyos, tinukoy niya kung ano ang dapat gawin ng bayan ng Diyos kapag nabatid nilang sila ay mga alipin sa lupain ng kaaway, gaya ni Daniel. Kinailangan nila, gaya ng iniharap ni Daniel bilang kinatawan, na ipagtatapat ang kanilang mga kasalanan, at gayundin ang

mga kasalanan ng kanilang mga ama.

Kapag ang natatanging panalangin ito ay inihandog ng mga tinawag upang maging ang isang daan at apatnapu't apat na libo, ang anghel na may gintong insensaryo ay kukunin "ang insensaryo, at" pupunuin "ito ng apoy ng dambana, at ihahagis ito sa lupa: at nagkaroon ng mga tinig, at mga kulog, at mga kidlat, at isang lindol." Ang banal na apoy na kumakatawan sa mensahe ng "katotohanan," na kabaligtaran ng huwad na mensahe ng "apoy" na ibinababa mula sa langit ng Estados Unidos at ni Satanas, ay nagaganap sa oras ng "lindol" na siyang batas ng Linggo.

Sa aklat ni Zacarias, ipinabatid sa atin na si Zorobabel ang naglagay kapuwa ng pundasyon at ng batong-tuktok ng templo, sa kasaysayan ng muling pagtatayo ng templo at ng Jerusalem matapos ang pagbabalik mula sa pagkaalipin na kinabibilangan ni Daniel.

At siya'y sumagot at nagsalita sa akin, na nagsasabi, Ito ang salita ng Panginoon kay Zerubabel: Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu, wika ng Panginoon ng mga hukbo. Sino ka, O malaking bundok? Sa harap ni Zerubabel ikaw ay magiging kapatagan; at ilalabas niya ang batong pangtuktok nito na may mga hiyawan, na sumisigaw, Biyaya, biyaya para rito. Bukod dito, dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Ang mga kamay ni Zerubabel ang naglatag ng saligan ng bahay na ito; ang kanyang mga kamay din ang magtatapos nito; at malalaman mo na ang Panginoon ng mga hukbo ang nagsugo sa akin sa inyo. Sapagkat sino ang humamak sa araw ng maliliit na bagay? Sapagkat sila'y magagalak, at makikita nila ang pisi ng panukat na may tingga sa kamay ni Zerubabel, kasama yaong pito; sila ang mga mata ng Panginoon, na gumagala paroo't parito sa buong lupa. Zacarias 4:6-10.

Ang pangalang Zerubbabel ay nangangahulugang "supling ng Babilonia," at isang sagisag ng mensahe ng ikalawang anghel, na, kapag pinagsama sa mensahe ng Midnight Cry, ay naglatag ng "pundasyon" sa panimulang kilusan ng Adbentismo. Kumakatawan din si Zerubbabel sa pag-uulit ng mensahe ng ikalawang anghel sa pangwakas na kilusan ng Adbentismo sa kilusang Future for America, kapag inilalagay ang "headstone."

Nagalak ang sanlibutan dahil sa dalawang saksi na pinaslang sa libis ng mga patay na buto, sa lansangang siyang "superhighway ng impormasyon." Nang muling binuhay ang dalawang saksi na iyon, natakot ang sanlibutan, at nagalak ang mga langit. Si Zacarias, tulad ng lahat ng mga propeta, ay tumutukoy sa "mga huling araw," yaong panahon na ang bayan ng Diyos ay nagagalak. Ipinabatid sa atin ni Zacarias na sila'y nagagalak sa pagkabuhay na muli ng dalawang saksi, kapag nakita nila ang "yaong pito." Ang "yaong pito" ay kapareho ng salitang Hebreo na isinalin bilang "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim. Ang kilusan ng unang anghel ang naglatag ng saligang bato ng pitong ulit ni Moises, at ang "katotohanang" iyon ay siya ring magiging batong-ulo ng kilusan ng ikatlong anghel, sa kabila ng pagtangi rito noong 1863.

Kapag ito'y kinilala at natupad, at isinagawa sa pamamagitan ng nararapat na dalawahang panalangin, ang tunay na apoy ay ihahagis sa lupa, tulad ng nangyari sa Pentekostes.

Ipagpapatuloy natin ang pagtalakay sa pagbubukas ng ikapitong tatak sa susunod na artikulo.